

O VIETNAMSKÉM KONFLIKTU A JEHO ŘEŠENÍ

Probíhající jednání o mírovém urovnání vietnamského konfliktu nejsou nikterak snadná a nepovedou ani rychle k úspěšnému konci. Neméně obtížná byla i cesta k jejich zahájení. Aby vůbec mohla být započata, musili agresori narazit na rozhodný odpor většiny vietnamského lidu, musili utrpět takové ztráty, které by je přiměly k úvaze, zda cena za okupaci části vietnamského území placená v amerických dolarech, prestiži i krvi není neúměrně vysoká vzhledem k dosaženým velmi skrovným výsledkům.

Jestliže se půlmiliónové armádě agresorů nepodařilo násilím zbavit vietnamský lid jeho nezadatelného práva na sebeurčení a státní nezávislost a svrchovanost, stalo se tak díky morálně politické jednotě lidu přepadené země i díky odporu a odsouzení, jež vyvolala v ostatním světě i v samotných Spojených státech velmocenská politika brutální síly, pošlapávající zásady mezinárodního práva i prosté lidské morálky.

Proces poznání bezvýhodnosti vojenského vměšování do vnitřních záležitostí vietnamského lidu byl v americkém veřejném mínění značně urychlen i řadou vědeckých a odborných prací, jejichž autoři se odvážně postavili do řad kritiků americké vládní politiky. Přinášíme recenze čtyř prací amerických autorů a jedné práce vietnamského filosofa. Každá z nich přistupuje k vietnamskému konfliktu z poněkud odlišných výchozích pozic, daných jak odborným zaměřením, tak i předchozí osobní zkušeností a ideologickým profilem autorů.

Docházejí však bez rozdílu ke společnému závěru — k odsouzení amerického vměšování do záležitostí malého asijského národa a většinou se i pokoušejí navrhnout co nejschůdnější cesty k mírovému urovnání konfliktu v zájmu vietnamského lidu i ostatního světa.

George McTurnan Kahin, John W. Lewis, *The United States in Vietnam*. An analysis in depth of the history of America's involvement in Vietnam, A Delta Book, New York 1967, 465 str.

Publikace o politice Spojených států ve Vietnamu po druhé světové válce má záruky mimořádné atraktivnosti již svými autory, vědeckými pracovníky Cornellovy university v Itace, stát New York. Především profesor Kahin, který je po řadu

let ředitelem výzkumného projektu pro jihovýchodní Asii [tzv. Southeast Asia Program] je znám naší orientalistické veřejnosti z řady dřívějších pozoruhodných prací, k nimž nutno přičíst zvláště studii *Nacionalismus a revoluce v Indonésii*, vydanou v New Yorku v roce 1952. Tato práce je považována až dosud za nezbytnou pro každého odborníka, který se zabývá problémy moderní politické historie jihovýchodní Asie, především ovšem Indonésie a jejího revolučního hnutí. Svou objektivitou a úsilím o poznání pravdy si tato Kahinova práce získala trvalé uznání vědeckých pracovníků bez ohledu na jejich ideologické a politické přesvědčení. To lze očekávat i pokud jde o nejnovější studii, kterou zpracoval společně s docentem Lewisem.

Autoři rozdělili práci do třinácti kapitol (str. 3—342: I. Historické pozadí; II. Francie a Vietnam; III. Ženevská konference; IV. Vznik dvou Vietnamů; V. Příčiny občanské války; VI. Omezená účast; VII. Amerikanizace války; VIII. Eskalace; IX. Od pověď; X. Labilní jih; XI. Čína a Vietnam; XII. Globální kontext; XIII. Limity síly). Pozornost zasluhují i přílohy osmnácti významných dokumentů (str. 343—445).

Již pouhé uvedení názvů jednotlivých kapitol umožňuje čtenáři rychlou orientaci, jak pokud jde o obsah studie, tak zčásti i o profil autorů. Svou prací o americké účasti na poválečném vietnamském konfliktu [zejména kapitolami o účasti Johnsonovy administrativy na jeho eskalaci] jistě autoři sympatie amerických „jestřábů“ nezískali. Zvláštní pozornost poutá bezpochyby kapitola „Amerikanizace války“ a kapitola o eskalaci, které analyzují politiku Spojených států především v období Johnsonova prezidentství, počínaje tzv. tonkinskou krizí v roce 1964.

Autoři nevidí přímý a aktivní vstup Spojených států do vietnamské války jako náhlou separovanou akci. Z jejich výkladu je patrné, že USA měly vážný zájem o vietnamský konflikt již v době, kdy hlavním jeho činitelem byla ještě Francie. Zvýšený zájem americké zahraniční politiky a zpravodajské služby o politický vývoj Indočíny provázený značnými obavami z radikálních přesunů politických sil nejen v Indočíně, nýbrž v celé oblasti jihovýchodní Asie se datuje již od vzniku Čínské lidové republiky a zejména pak od vzniku korejské války. Je zřejmé, že vietnamský konflikt

a americká účast na něm není záležitostí izolovanou od celého procesu radikálních poválečných změn ve světovém měřítku, že je jen součástí urputného soupeření dvou anatonistických společenských systémů a dvou různých světových soustav. Toto zápolení dvou nesmiřitelných ideologií a politických koncepcí se posléze jeví jakožto velmocenský zápas Spojených států, jejichž strategie v oblasti jihovýchodní Asie a Dálného východu je motivována především narůstajícím vlivem Čínské lidové republiky a obavami z komunismu. Postavení a politice Čínské lidové republiky ve vietnamské válce je věnována XI. kapitola (str. 269—296). Autoři v ní nepřímou, nicméně dosti důrazně upozorňují na nebezpečí přímého americko-čínského konfliktu, jež hrozí z politiky eskalace.

Při hledání pozadí a příčin tohoto tragického konfliktu se autoři, vedení snahou přispět k obecnému poznání a rozuzlení konfliktu, vyhýbají riskantnímu zjednodušování. Je zřejmé, že ozbrojený vietnamský konflikt, probíhající daleko od amerického kontinentu, má i svoji vnitřní problematiku. Autoři poukazují na vnitřní rozpornosti vietnamské společnosti, především pokud jde o antagonismy vietnamského severu a jihu, a na avanturistické koncepce vojenských představitelů krajní jihovietnamské pravice, která usiluje o eskalaci konfliktu a vojenského tažení proti Vietnamské demokratické republice. Je tedy patrné, že jde i o vnitropolitický konflikt starých a nových společenských sil uvnitř vietnamské společnosti. Autoři si v této souvislosti všimají pozorně i takových sociálních faktorů, jako je postavení různých národnostních skupin a horských kmenů (str. 3—4, 399). Poukazují také na mnohé nedoceňované ideologické faktory, jakými jsou v dnešním životě asijských společností například náboženství, náboženská filosofie — v tomto případě buddhismus a buddhistické skupiny a sekty Cao Dai a Hoa Hao, které jsou ideologicky a politicky nejen antiimperialistické, nýbrž i antikomunistické.

V souvislosti s hledáním možných východisek se autoři pečlivě zabývají i problémem neutrality a neutralizace (viz zvláště pasáže v závěrečné kapitole), jakož i činností Mezinárodní dozorčí a kontrolní komise. Své úvahy doplňují i několika zajímavými statistickými tabulkami ilustrujícími na ztrátách obou bojujících stran tragedii vietnamského konfliktu a jeho neřešitelnost výhradně vojenskými prostředky.

M. J.

Edwin O. Reischauer, *Beyond Vietnam: The United States and Asia*, A. A. Knopf, Inc., & Random House, Inc., New York 1967, 242 str.

Autor, který se narodil v roce 1910 v Tokiu a do svých osmnácti let tam žil, zůstává i v dalším svém životě spjat s východní Asíí, ať už jako vědecký pracovník amerických universit nebo jako diplomat. (Byl velvyslancem USA v Japonsku v letech 1961—1966.) V současné době je profesorem na Harvardské universitě.

V této své knize se především snaží zasadit vietnamský konflikt do širších souvislostí celé Asie a usiluje o to, aby mu v americké zahraniční politice byla věnována odpovídající pozornost. Jeho názory se v mnoha ohledech s pojetím americké vlády ztotožňují, místy se mu blíží, avšak často se s oficiální politikou rozcházejí.

Pasáž o Vietnamu zahajuje vypočítávaním záporných vlivů, jež má vietnamská válka na americkou společnost. Poukazuje především na potíže, které tím vznikají zahraniční politice USA, a to i vůči atlantickým spojencům. Zdůrazňuje, že by proto bylo třeba dosáhnout rychlého a uspokojivého konce války. Ovšem naděje jsou malé. Autor je velmi skeptický, pokud jde o možnost dosáhnout rychlého ukončení války okamžitým jednáním, a vyslovuje značné pochybnosti vůči pokusům „přimět Hanoj k jednání“ (počítá k nim bombardování severu, pomoc USA v zájmu nastolení demokratičtější, civilisticky kontrolované vlády v Saigonu, dohodu pod mezinárodní zárukou). Říká, že by se divil, „kdyby bylo dosaženo řešení jakéhokoliv druhu, dokud jedna nebo druhá strana nepozná, že stojí před porážkou“ (str. 8).

Nezdařil-li se jednání, existují podle něho tři možná řešení: a) velká eskalace včetně obsazení VDR, b) zastavení podpory saigonské vládě a pád této vlády, c) další boj v nynějších rozměrech v naději, že časem bude moci být provedena deeskalace a podaří se „přesvědčit Hanoj a Vietcong o nutnosti hledat řešení“ (str. 9). První možnost by podle Reischauera s sebou nesla ohromné riziko velmi negativního ohlasu v celém světě, nebezpečí konfliktu s Čínou, případně s SSSR. Ani obsazením VDR by se ničeho nedosáhlo, neboť by vznikla další partyzánská válka. Druhá možnost je sice diskutovatelnější, ovšem ne přílišivější. Vždy by byla chápána jakožto porážka USA. Autor zajímavým způsobem uvažuje o možných následcích této americké porážky (i když ji nazývá pouze „nedodržením zá-

vazků vůči spojencům“). Možnost, že by jižní Vietnam „upadl pod komunistickou vládu“, považuje za „poměrně malou ztrátu pro nás“ (str. 11), stejně tak „ztráta tváře“ USA není pro něj dostatečným důvodem pro další přítomnost USA ve Vietnamu. Za závažné považuje to, že by odchod USA znamenal ztrátu důvěry amerických spojenců v Asii, a nejen v Asii, v americké závazky a tak „změnil politické klima Asie rozhodně k horšímu“ (str. 13). Obává se též vlivu „porážky“ na veřejné mínění doma. Shrnuje: „Pomohli bychom způsobit takovou nestabilitu v Asii a takovou nemožnou nestabilitu u nás, že vytváření stabilnější, lépe prosperující a mírové Asie by mohlo být odloženo o desetiletí“ (str. 15).

Proto se zaměřuje na třetí možnost: „Přinutit druhou stranu postupně omezovat rozsah bojů a donutit ji přijmout nějaký druh rozumného řešení. Věřím, že je to reálná možnost“ (str. 16). K tomuto cíli by měla být zaměřena veškerá americká strategie, jejímiž hlavními body by mělo být: zřízení bariéry podél sedmnácté rovnoběžky i přes Laos (tím mělo být řešeno dilema, zda zastavení bombardování VDR přiměje nebo nepřiměje VDR k ústupkům), pomoc hospodářskému, politickému a sociálnímu rozvoji jižního Vietnamu (aby se saigonský režim stal přitažlivějším) a pacifikace rolnických oblastí (která by měla být spíše politickým a hospodářským procesem prováděným samými Vietnamci). Tato cesta ovšem by nebyla rychlá a Reischauer se staví proti pokusům jakkoli vzáat konec války na americké presidentské volby. Podle něho naopak Hanoj bude ochotnější k jednání až po volbách, kdy nastoupí nový prezident s mandátem na čtyři roky.

Zvláštní oddíl knihy věnuje autor tzv. „historickým alternativám“. Píše, že alternativou k válce a americké účasti na ní by bývalo bylo, kdyby bylo Hočimimovi dovoleno „zmocnit se celého Vietnamu“. To se mohlo stát, kdyby USA v roce 1945 nepodporovaly obnovu kolonialismu, neposkytly velkou pomoc Francii po roce 1949, kdyby podporovaly Ženevské dohody, nezvyšovaly své vojenské závazky v letech 1960—63 a nerozhodly se k masové účasti na válce v 1964/65.

Zajímavá je jeho úvaha o tom, jak by pravděpodobně vypadal Vietnam sjednocený Hočimimem. Dochází k závěrům, že vnitřní situace by nebyla horší, než je v nynější rozdělené a válkou rozervané zemi, naopak její hospodářské výsledky by byly příznivější. V mezinárodním kontextu by silně nacionalistický jednotný

Vietnam nebyl pod čínským vlivem, ale byl by pravděpodobně „lepší hrází proti expanzi moci a vlivu Číny na jih než severní Vietnam vtlačенý do vojenské závislosti na ní a nestabilní jižní Vietnam“ (str. 31). Rovněž se nedomnívá, že by jednotný Vietnam byl větší hrozbou pro sousedy než nynější rozdělený, zmítaný válkou (i když počítá s možností, že by se Laos a Kambodža dostaly pod vliv Vietnamu). Z autorových slov je možno vyčíst, že tato druhá alternativa byla nejlépe proveditelná v první etapě (tj. v roce 1945, kdy „převzetí moci komunisty v celém Vietnamu krátce po konci války by se pravděpodobně nezdálo být pro zbytek světa větším komunistickým triumfem než vítězství komunistů nad nekomunisty, k němuž došlo ve Vietnamu po roce 1945“ — str. 30); v dalších letech byla již problematictější, nicméně situace prý nemusela být horší než nyní, kdyby ještě USA byly podporovaly Ženevské dohody. Postoj k Ženevským dohodám označuje za největší chybu americké politiky.

Vedle Vietnamu se Reischauer zabývá sledováním (a do značné míry kritikou) americké politiky vůči Číně, Japonsku a „zbytku Asie“. Tato značně rozsáhlá partie jeho knihy nemá už onu poměrnou jasnost kapitoly o Vietnamu a slouží autorovi nakonec opět k tomu, aby se k Vietnamu vrátil. Použil jí ke zdůraznění nutnosti, aby americká politika věnovala Vietnamu pouze pozornost, která mu vzhledem k jeho podílu na celém asijském kontinentu přísluší. „Jestliže oblast, kterou jsem označil za zbytek Asie, je, pokud se týká našich zájmů, pouze třetinou Asie, a možná tou nejmenší, a je-li jižní Vietnam co do obyvatelstva i co do výroby pouze dvěma procenty této třetiny, vidíme tím jasněji, jak naše velké investice životů a financí do tohoto malého koutku Asie jsou neúměrné našim zájmům“ (str. 208). Proto tvrdí, že každé řešení (mimo ovládnutí Vietnamu Čínou) by bylo uspokojivé, včetně neutralizace. Toto velkomyslné prohlášení omezuje dodatkem, „pokud by bylo v souladu se závazky, které jsme učinili lidu jižního Vietnamu“, ale i pro tento problém vidí řešení v nahrazení amerických závazků mezinárodními zárukami.

J. K.

Thich Nhat-hanh, *Vietnam: Lotus in a Sea of Fire*, Hill and Wang, New York 1967, 115 str.

Thích Nhat-hành, vietnamský buddhistický mnich a básník, je předním představitelům „angažovaných“ buddhistů neutralistické orientace v jižním Vietnamu. Do roku 1966 byl profesorem náboženství a ředitelem Ústavu společenských věd buddhistické university Van-hành v Saigonu. Před dvěma lety uspořádal přednáškové turné po USA a západní Evropě a byl přijat papežem Pavlem VI. Jeho myšlenky vycházejí z buddhistického učení o nenásilí, které je v jižním Vietnamu značně rozšířeno. Thích Nhat-hành vyjadřuje názory třetí síly — těch lidí, kteří se nezapojili do vojenských akcí, konfliktem však trpí neméně.

Ve své práci věnuje autor mnoho místa problémům vietnamské historie a náboženství, bez jejichž znalosti by byl současný vývoj ve Vietnamu nesrozumitelný. Konfrontuje úlohu buddhismu, taoismu, konfucianismu a křesťanství v historii Vietnamu a srovnává ji s analogickými problémy v Barmě a na Cejlonu. Jeho ocenění křesťanství jako nástroje imperialistického pronikání do Vietnamu je výstižné. Podle jeho názoru je toto učení navíc zcela cizí tradicím národů jihovýchodní Asie. Severní buddhismus (mahajána), mnohem pružnější a přizpůsobivější, měl nesrovnatelně lepší předpoklady stát se národní ideologií Vietnamců. Že se buddhistický nacionalismus nestal vedoucí silou národně osvobozenického boje Vietnamu, vysvětluje autor rychlým pronikáním křesťanství za francouzské koloniální vlády. V ideologických sporech křesťanů s buddhisty stáli na obou stranách Vietnamci. Tím byla připravena půda pro to, aby se hlavním nositelem nacionalistických ideí stal marxismus, přitažlivý sociálním programem a nekompromisním postojem k jakékoliv formě koloniální nadvlády.

Velmi zajímavý je autorův názor na současnou situaci. Thích Nhat-hành rozebírá Ho Chi-minhovu a Ngo Dinh-diemovu úlohu v politickém životě země. Výstižně charakterizuje Ho Chi-minha jako symbol jednoty země a osvobozenického boje, zatímco Ngo Dinh-diem byl pro většinu Vietnamců jen katolickým diktátorem s feudálními koncepcemi. Autor zachycuje atmosféru teroru na vietnamském venkově. Podle jeho slov nepodporuje prostý vietnamský lid nikoho. Je ochoten jít jen za tím, kdo mu může zajistit mír a osobní bezpečnost. Za těchto okolností vidí Thích Nhat-hành jen jedno řešení vietnamského problému: Nepodporovat žádnou ze stran, které konflikt vyvolaly. Postavit se za ty, kterým záleží na trvalém, mírovém a sprá-

vedlivém řešení vietnamských problémů, tj. za třetí sílu.

R. R.

Peace in Vietnam. A Report Prepared for the American Friends Service Committee, New York 1967, 132 str.

Pacifistická a humanistická náboženská organizace kvakerů, která se v minulém století ze Spojených států postupně rozšířila i do dalších anglosaských zemí, náležela vždy mezi kritiky každé politiky násilí a vojenské expanze. Postupem doby a úměrně eskalaci amerických vojenských akcí však kvakeri opouštěli svůj původní postoj kritiky války ve Vietnamu z neutralistických pozic a stále zřetelněji přecházeli na stanovisko otevřených odpůrců americké zahraniční politiky. Důkladem toho je — kromě řady veřejných prohlášení — i publikace *Mír ve Vietnamu*. Zpráva připravená pro Výbor služby amerických přátel. Ač nevyjadřuje nutně názory všech amerických kvakerů, přece jen byla v zásadě schválena jejich vedoucími orgány.

Posláním práce, která vznikla z diskuse pověřené pracovní skupiny složené ze dvou obchodníků, tří univerzitních učitelů a tří pracovníků v oblasti mezinárodních styků, bylo podat stručné, nicméně však co nejobektivnější a zasvěcené zhodnocení současné situace ve Vietnamu, vnitřních společenských i mezinárodně politických příčin konfliktu a navrhnout cestu k jeho řešení.

Kvakeri se především chtějí vyrovnat s vládní tezí, která má zdůvodnit americkou přítomnost ve Vietnamu a která zní: „Jihovýchodní Asie je ohrožována komunistickou Čínou, operující prostřednictvím svých nástrojů v Hanoji, a Spojené státy jsou rozhodnuty dostát svým závazkům vůči protikomunistickým vlastencům jižního Vietnamu, hájícím svobodu proti agresi ze severu“ (str. 2).

Proti tomuto pro americké uši a myslí zjednodušenému propagandistickému obrazu staví autoři svůj vlastní rozbor situace. Zdůrazňují v něm, že jihovýchodní Asii ovládají tři reality: a) vzestup nacionalismu; b) rozmach sociální revoluce; c) nástup bojovné a obrozené Číny (str. 11). V celé oblasti se však jen ve Vietnamu nacionalismus ztotožnil s komunismem, a to zejména proto, že za druhé světové války to byla jediná země, v níž japonští okupanti nepodpořili (ani dočasně) nacionalistické živly, ale vládli s pomocí francouzských kolaborantů, a v níž tudíž komunisté zůstali hlavní

a v podstatě jedinou silou bojující proti všem cizím vládcům bez rozdílu.

Čínskou zahraniční politiku po roce 1949 hodnotí autoři jakožto v podstatě obrannou (vůči USA) a neagresivní (vůči sousedům). Vojenské vměšování USA do vietnamských záležitostí pak vhná vietnamské nacionalisty (i komunisty) do náruče Číny, a tím je nutí překonávat tradiční, historicky vzniklé čínsko-vietnamské rozpory (str. 35). Bez tohoto vměšování by se vietnamský nacionalismus stal pevnější zárukou nezávislosti Vietnamu na severním sousedu, než jí může být přítomnost amerických vojsk a jejich podpora prodejných militaristických režimů.

Jakožto předpoklad mírového urovnání konfliktu prosazují kvakeři, aby USA: a) jednostranně deeskalovaly své vojenské akce (včetně zastavení bombardování; b) vyhradily Vietnamcům samým (včetně Fronty národního osvobození) právo rozhodovat o svém vlastním osudu (str. 69). K samotnému mírovému řešení má vést soustava doporučovaných opatření, která zahrnují: příměří pod dozorem Mezinárodní kontrolní komise, svolání konference typu ženevské z roku 1954, obnovení demokratických práv a institucí v jižním Vietnamu, zastoupení Číny a Vietnamu v OSN, postupné stažení amerických a severovietnamských a demobilizace jihovietnamských vojsk, svobodné volby do ústavodárného shromáždění v jižním Vietnamu a vytvoření reprezentativní vlády, poskytnutí mezinárodních záruk nezávislosti a neutrality Vietnamu a účinné pomoci rozvoji země pod mezinárodní kontrolou. Tato pomoc však nesmí být pokládána za „součást taktiky zastavení komunismu, ale za část pozitivního programu, jak se vypořádat s naléhavými potřebami lidu“ (str. 74).

J. Š.

John Kenneth Galbraith, *How to Get out of Vietnam*, New York 1967, 47 str.

Tato brožura si zasluhuje pozornost ne pro svůj rozsah, ale především pro osob-

nost autora a jeho rozhodnost, s jakou se postavil do čela „universitních“ kritiků americké politiky ve Vietnamu. Galbraith, profesor Harvardské university a jeden z předních amerických ekonomů (v češtině byla vydána jeho práce „Společnost hojnosti“), patří mezi teoretiky, kteří neváhají zaujmout stanovisko k závažným politickým problémům své doby, a mezi intelektuály, o něž se opíral prezident J. F. Kennedy. Ve své práci hovoří Galbraith se znalostí Asie (byl Kennedyho velvyslancem v Indii) i jako předseda sdružení „Američané pro demokratickou akci“, podporovaného jak studentskou demokratickou opozicí, tak zejména řadou předních amerických ekonomů a filosofů.

Rovněž Galbraith jednoznačně odmítá dlouhou dobu šířený oficiální názor, že ve Vietnamu USA potírají „centrálně řízené komunistické spiknutí“, ohrožující celou jihovýchodní Asii (str. 14). Čínsko-sovětská roztržka prokázala nepodloženost tohoto tvrzení. Ve skutečnosti čelí USA ve Vietnamu místnímu nacionalismu a národnímu komunismu, kteréžto politické a ideologické proudy v jiných částech světa podporují, anebo alespoň tolerují. Proto také autor hlásá, že jde o válku, kterou USA „nemohou vyhrát, neměly by si přát vyhrát, nevyhrávají a kterou náš lid nepodporuje“ (str. 32). Bezprostředním cílem dalších vojenských akcí USA by mělo být jen „zajištění bezpečnosti našich vlastních vojsk a těch Vietnamců, kteří jsou na nás závislí“.

Galbraith dále navrhuje řadu konkrétních opatření k uspíšení deeskalace a mírových jednání. Celou prací proniká úsilí zbavit americké občany jejich vlastních předsudků a přimět je k účinnějšímu nátlaku na americké veřejné činitele, a tím uspíšit konec vietnamské války. „Až si většina našeho lidu uvědomí, že (pro nás) existuje lepší kurs ve Vietnamu,“ uzavírá Galbraith, „můžeme si být naprosto jisti tím, že (ani naši) politici nezdůstanou příliš pozadu.“ (Str. 47.)

J. Š.

ARABOVÉ A IZRAEL

Charles Douglas-Home, *The Arabs and Israel*, The Bodley Head, London 1968, 121 str., 4 mapky.

Červnová válka 1967 byla již třetím velkým střetnutím mezi Izraelem a Araby během dvaceti let. Zdálo by se, že spor

v této oblasti může být řešen pouze silou. Takovému řešení oponuje 31letý dopisovatel The Times z doby sinajské války